

Kapitola 1. Přítomnost

Předcházející část: Upřesnění výrazů použitých slov

Část I PŘÍTOMNOST BOHA

Popis Osvícení v současnosti: Jeho náhlý příchod, záměna běžného vědomí Nekonečným Povědomím i proměnou Ega v „JÁ“ s pomocí milosti Boží Přítomnosti.

Kapitola 1

PŘÍTOMNOST

PROLOG

Po létech vnitřního boje, strádání a ješitných duchovních snah jsem se nakonec dostal do stavu čirého zoufalství. Dokonce ani příklon k ateismu mi nepřinesl ulehčení od neustálého hledání. Logika a rozum se ukázaly být příliš křehkými pro řešení grandiózního úkolu – najít absolutní pravdu.

Samotný rozum utrpěl konečnou, mučivou a drtivou porážku. Dokonce i vůle ochabla. Nakonec můj vnitřní hlas vykřikl: „Bože, jestli jsi, pomoz mi“.

Najednou vše zmizelo, rozpustilo se v zapomnění. Rozum i vnímání individuálního „JÁ“ bylo pryč. V jednom náhlém okamžiku bylo vše zaměněno nekonečným, všeobjímajícím poznáním – blyštivým, završeným, naplněným, tichým i klidným, jako slíbená podstata Všeho Bytí.

Božství vyzařovalo překrásnou velkolepost, krásu a klid. Všechno bylo nezávislým, definitivním, časově neohraničeným, dokonalým „JÁ“, Vyšším Božstvem a takovým i zůstalo...

PŘÍTOMNOST

Ticho a mlčení prolíná vším okolo, pohyb se zpomaluje a zastavuje. Ze všech věcí vyzařuje síla života. Každý předmět je součástí ostatních. Zářivé světlo je úžasně Božské ve své podstatě. Zcela a plně pokrývá vše ve své absolutní Jednotě, vše je vzájemně provázáno, komunikuje jedno s druhým a nachází se ve vzájemné harmonii díky poznání i sdílení základní kvality podstaty bytí.

Přítomnost – je kontinuum, které zcela zaplňuje to, co se dříve, při běžném pozorování, zdálo být pustým, prázdným prostorem. Vnitřní Poznání se neliší od „JÁ“; proniká podstatou všeho. Vědomí si je vědomo svého vlastního uvědomění i všudypřítomnosti. Bytí i jeho vyjádření ve stavu formy i ne-formy – to je Bůh, přítomný ve stejné míře ve všech předmětech, lidech, rostlinách i živočiších. Vše je spojeno Božským bytím.

Vše pronikající Bytí zahrnuje vše bez výjimky. Nábytek v pokoji má stejné postavení jako kameny nebo rostliny, co do důležitosti. Nic není za hranicí Všeho,

všeobjímajícího, absolutního, dokonalého, bezchybného. Všechno má stejnou hodnotu, protože jedinou reálnou hodnotou je Božské bytí.

„JÁ“ je absolutní a dokonalé. Je přítomno ve všem ve stejné míře. Neexistují potřeby, touhy nebo nedostatky. Nemůže být ani nedokonalost ani rozpory a každá věc se jeví jako umělecké dílo, část sochy v dokonalé kráse a harmonii.

Svátost veškerého Tvoření – nejhlubší úcta a láska, kterou cítí vše před vším ostatním. Vše je protkáno majestátem a vše mlčí u vytržení v bázlivé úctě. Odhalení přináší nekonečný Mír a klid.

Podíváme-li se na tělo, zdá se být stejným, jako i vše ostatní – nenáležejícím, nepodřízeným individualitě, ekvivalentní nábytku nebo jiným předmětům, je pouze částí Všeho Jsoucího. V těle není nic osobního a není tedy třeba se s ním identifikovat. Spontánně se hýbe, správně plní své funkce, bez úsilí chodí a dýchá. Řídí se samo sebou, ale jeho činnosti jsou určeny a vyvolány Přítomností.

Tělo – pouhé „ono“, na stejné úrovni jako jakákoliv jiná „věc“ v pokoji. Když se ho jiní lidé na něco ptají, hlas těla odpovídá v souladu s jejich slovy; ale to, co zní v rozhovoru, se odráží ve vyšší úrovni významu. Rozkrývá se hlubší význam každé věty v celém svém objemu. Veškeré dorozumívání nyní probíhá na hlubší úrovni, doslova každá otázka, na první pohled jednoduchá, se stává ve skutečnosti existenciální, ukazující samu podstatu člověka. Slova se zdají být lehkovážná, avšak v hlubší rovině nesou vícerozměrné duchovní důsledky.

Tělo reaguje odpovídajícím způsobem na podněty, každý se domnívá, že to je i to samé „JÁ“, o kterém hovoří. Samo sebou, že je to nesmysl, protože „JÁ“ ve spojení s tímto tělem vůbec neexistuje. Skutečné „JÁ“ je neviditelné, není připoutáno k místu. Tělo hovoří a odpovídá na otázky současně ve dvou paralelních úrovních.

Rozum uklidněný v Tichu Přítomnosti je tichý, nemluvný. Nejsou v něm obrazy, plány ani myšlenky. Nemá o nich kdo přemýšlet. Bez individua neexistuje myšlení, činnost. Vše probíhá samo o sobě, jako aspekt Přítomnosti.

V běžném stavu vědomí zní zvuk na pozadí ticha a zaměňuje ho. V Přítomnosti ale všechno probíhá obráceně. I když je zvuk slyšet, nachází se na pozadí. Ticho ho převyšuje, proto trvá, zvuk ho nezaměňuje.

Nic nenarušuje nehybnost a mír. Ačkoliv pohyb je, ale on nenarušuje nepohyblivý klid, nacházející se za hranicí pohybu a obsahující ho v sobě. Vše se pohybuje jakoby ve zpomaleném filmu, protože čas neexistuje. Je pouze stále trvající stav Teď.

Neexistují události a děje, protože se všechny začátky i konce odehrávají pouze v duálním vědomí pozorovatele. Bez nich neexistuje postupnost událostí, kterou by bylo možné popsat nebo vysvětlit.

Místo přemýšlení přichází automaticky se zjevující vědění, které umožňuje úplné pochopení a vysvětluje samo sebe skrze své zářivé bytí. Všechno, jakoby bez zvuku, hovoří a ukazuje samo sebe ve vší absolutní kráse své dokonalosti. Tak projevuje

svůj majestát a zjevuje svoje nedílné Božství.

Ruměnc Přítomnosti, prostupující skrze úplnost i podstatu Všeho Jsoucího, se skví ve své něžnosti, vše taje při jeho doteku. Vnitřní „JÁ“ – je jeho jádro. V běžném světě se můžeme dotknout pouze povrchu věcí, ale v Přítomnosti se samo nejhlubší bytí všeho vzájemně dotýká se vším ostatním. Je to dotek, Ruka Boží v celé své hebкости a něžnosti, současně i výraz a sídlo nekonečné síly. Při kontaktu s vnitřní podstatou všech věcí člověk zjišťuje, že Přítomnost lze cítit skrze jakoukoliv jinou věc, předmět nebo člověka.

Síla této něžnosti je neomezená a díky tomu, že je absolutní a všudypřítomná, neexistuje její opak. Proniká Vším Jsoucím, z její síly vzniká samo bytí, které vytváří tato síla a současně ho udržuje. Tato síla je nedílnou kvalitou Přítomnosti a přítomnost této kvality je podstatou samotného bytí.

Tato kvalita je přítomna ve všech věcech v rovné míře. Nikde neexistuje prázdnota, protože Přítomnost zaplňuje veškerý prostor a všechny věci v něm. Každý lísteček se raduje z Boží Přítomnosti.

Všechny věci se nacházejí ve stavu tiché radosti z toho, že jejich vědomí setrvává v prožívání Božství. Všem je vlastní neměnná, věčně trvajících vděčnost za to, že je jim dán dar prožitku přítomnosti Boha. Vděčnost je forma, kterou se vyjadřuje úcta. Vše stvořené, co získalo bytí je sjednoceno odrazem Boží slávy.

Lidský vzhled získává zcela novou aureolu. Samotné „JÁ“ září v očích každého individua. Lidská tvář vyzařuje světlo, všichni jsou stejně krásní. Nejsložitější je popis vzájemných vztahů mezi lidmi, které přecházejí na jinou úroveň komunikace. Všichni jsou spojeni viditelnou láskou. Jejich mluva se mění, rozhovory jsou naplněny láskou a mírem. Význam pronášených slov chápou jinak, než ostatní. Objevují se dvě různé úrovně vědomí, odrážejících stejné scénáře formy a pohybu; stejnými slovy se rozehrávají dvě různé scény. Sám význam slov se převádí do jiné roviny vyššími „JÁ“, vzájemně komunikujících lidí. Komunikace, umožňující pochopení, se odehrává na ještě vyšší úrovni.

Současně je zřejmé, že nižší „JÁ“ lidí nepochopí komunikaci, která zrovna probíhá mezi jejich vyššími „JÁ“. Lidé jsou doslova zhypnotizováni, a proto věří v realitu jejich běžných „JÁ“, ačkoliv se ve skutečnosti jedná jen o bezduché rozehrávání scénářů nebo rolí, jako ve filmu.

Vyšší „JÁ“ ignorujících svoje nižší „JÁ“, komunikují přímo jedno s druhým, ale běžná „JÁ“ lidí nezjistí tuto komunikaci, protože k ní dochází na podstatně vyšší úrovni. Při tom lidé intuitivně cítí, že se děje něco za hranicemi běžného. Vědomá přítomnost „JÁ“ vytváří energetické pole, které lidé cítí jako výjimečně příjemné. Toto energetické pole dělá zázraky a uvádí veškeré děje do harmonie, ale také dává všem, kdo je cítí, pocit klidu.

Návštěvníci, kteří projeli mnoho mil, aby mohli zadat otázku, náhle v přítomnosti té aureoly znají odpovědi, které přicházejí jako vnitřní poznání, které činí původní otázku nepodstatnou. Dochází k tomu proto, že Přítomnost představuje kontext iluze „problému“ a tak ho vlastně nutí zmizet.

Funkčnost těla trvá a odráží záměry, které se předávají skrze vědomí. Pokračování existence těla nevyvolává žádný zvláštní zájem a je zřejmé, že tělo ve Skutečnosti přináleží Vesmíru. Těla i předměty světa odrážejí nekonečné variace, není v nich nic nedokonalého. Nic nemůže být lepší nebo horší než to jiné, všechny věci jsou stejné co do důležitosti i významu.

Kvalita dokonalé vlastní identity určuje vnitřní cennost všeho bytí, jako stejných vyjádření vnitřního Božství. Jelikož „vztah“ – je koncepcí dualistických myšlenkových pozorování, v Realitě vztahy neexistují. Všechno prostě „je“ a představuje existenci bytí.

Analogicky, bez zprostředkování funkcionálního pozorovatele s jeho vnitřní kategorizací myšlenek neexistují ani změny, ani pohyb, které by bylo možné vysvětlovat nebo popisovat. Každá „věc“ se prostě vyvíjí jako výraz své Božské podstaty. Takže, evoluce probíhá jako ztělesnění vědomí a projevuje se z abstraktních úrovní vyšší energie do úrovní nižších energií, a nakonec – do fyzické materializace. Tvoření se ztělesňuje z abstraktní ne-formy skrze progresivní formu do konečného energetického schématu a následně do konkrétní materializace. Síla vtělení – výraz Božské všemocnosti, jako pokračujícího procesu tvoření.

Tvoření – je to „Skutečné“ i „Teď“. „Teď“ pokračuje věčně, takže nemá ani začátek, ani konec. Viditelné nebo materiální je pouhým senzoričným jevem, ale ne povinnou podmínkou existence, samo o sobě je ne-foremné, přitom přináležející všem formám.

Jelikož se vše nachází vždy v procesu tvoření, znamená to, že je vše vyjádřením Božství, jinak by to nemohlo existovat. Poznání toho, že vše existující je obrazem Božského Tvoření, vysvětluje, proč si vše zaslouhuje vážnost i úctu. Týká se to i úcty k duchu ve všech živých tvorech i v přírodě, což je charakteristické pro mnohé kultury.

Všechny rozumné bytosti jsou si rovny. Přerušování bytí se týká pouze materiálního ztělesnění; nemá to vliv na podstatu, která uchovává potenciál opětovného zrození v materiální formě. Na podstatu mají vliv pouze evoluční síly. Na vznik materiální formy z podstaty má vliv přítomnost toho, co již má formu. Obsah materiálního ztělesnění tak může napomáhat ztělesnění podstaty ve formě, ale může to být i nechtěné, v závislosti na okolnostech. Můžeme říci, že Tvoření plní vnitřní Boží instrukce nebo postupuje ke svým cílům. Tradičně se takové cíle nazývaly předurčením, jež je rozkrytím potenciálu a obrazem předcházejících podmínek (v klasickém sanskritu „hunny“ – radžas, sattva i tamas, neboli jednání, poznání, odpor).

Takže, člověk může působit na okolnosti, aby napomohl ztělesnění požadovaných možností. Realizující volbu, lidské vědomí může mít vliv na výsledky, ale síla tvoření přísluší pouze Bohu. Podstata tvoření, přesahující čas, prostor i podmínky, se otevírá sama od sebe a prezentuje se vědomí Poznání jako dar Přítomnosti. Všem věcem je vlastní svátost jako důsledek jejich Božského stvoření.

Když odvrhneme stranou kritické myšlení a vyjavení rozporů, přináležející duálnímu

vnímání, obnaží se absolutní dokonalost a krása všeho. Umění má snahu abstrahovat toto poznání, když vypichuje pouze jeden okamžik a znehybňuje ho v umělecké fotografii nebo soše. Každý snímek zobrazuje dokonalost, kterou je možné ohodnotit pouze tehdy, pokud oddělíme každý obrázek od pokřivení jeho minulosti. Drama každého momentu existence se uchovává, když ho umění zachraňuje před jeho zmizením kvůli změně materiální formy, nazývajících se minulost.

Nevinnost, přináležející každému okamžiku, se stává zjevnou, když se okamžik oddělí od kontextu a přenesení se do posloupnosti vybraných okamžiků – „minulost“.

Po té, kdy dualistický rozum přemění vše na minulost, aplikují se na ni pojmy „dobrého“ a „špatného“. Je snadné vyjevit, že pojmy „dobrý“ a „špatný“ jsou produktem obyčejných lidských přání. Pokud si něco přejeme, je to „dobré“, pokud si to ale nepřejeme, je to „špatné“. Odhlédneme-li při pozorování od lidského hodnocení, zcela jasně se ukáže, že se forma neustále rozvíjí: je to „změna“, která ve své podstatě není ani dobrá ani špatná.

Všechno ztělesňuje svůj vrozený potenciál, který je určen bytím a základními okolnostmi. Krása všeho jsoucího je v tom, že libovolná věc, samotnou svojí existencí ztělesňuje majestát tvoření Boha jako samotné existence. Pouze svým „bytím“ se každý rozumný i nerozumný tvor ve Vesmíru podržuje Boží vůli. Právě díky Božímu zásahu se neztělesněné stává ztělesněným; tvořením se nazývá proces, který pozorujeme.

Jelikož podstata Tvoření není pro obyčejné vědomí očividná, rozum vytváří záhady, na které neexistují odpovědi, například: jak může „dobrý“ Bůh dovolit, aby se dělo něco „špatného“? Za hranicemi duálního vnímání i libovolných kategorií ztělesnění neexistuje ani dobré ani špatné, co by vyžadovalo vysvětlení a je zřejmé, že Vesmír je sám o sobě neutrální. Lidský rozum plodí své scénáře cílů a přání a události jim buď odpovídají, nebo ne. Vítězství a prohry se dějí pouze v hranicích duálního rozumu a nejsou nezávisle reálné. Všechno se v tomto světě rodí a potom zaniká v hranicích vnímání. Jelikož realita přesahuje čas, prostor i formu, nemá význam, že existence „věci“ nebo „člověka“ trvá zlomek sekundy nebo tisíc let. Proto snaha prožít ještě několik let nebo dokonce alespoň několik okamžiků – je pustá iluze, jelikož se bytí obecně neprožívá v čase. Tento moment – jediná prožitá realita; vše ostatní je jen abstrakce, myšlenková konstrukce. Z toho vyplývá, že člověk nemůže skutečně prožít 70 let; možná tak prchavý okamžik.

V neduální realitě je vše zakončeno, touha se zaměňuje vděčností. Podle toho, jak se život vyvíjí, každý živý tvor je v daný moment úplným odrazem svého potenciálu. Motivace jako taková mizí a děje probíhají jako fáze v procesu realizace potenciálu. Proto za dějem není hybatel. Místo toho zůstává pocit dokončenosti a úplné realizace v každém okamžiku času. Požitek z fyzických potřeb – produkt samotného děje. Například, chuť k jídlu je dána samým aktem konzumace jídla, do toho neexistuje přání sníst další kousek.

Pokud je proces jídla přerušen, pocit ztráty nevzniká. Radost ze života je dána existencí člověka v každém konkrétním okamžiku, a poznání trvajících dokončenosti – to je součástí radosti z existence. Absolutnost Jednoty Všechno nelze „prožít“.

Poznává se skrze své vlastní bytí. „JÁ“ – to je Oko Boží, svědčící o rozkrytí Tvoření jako „Teď“. Chronologická posloupnost – je iluze, stvořená vnímáním ega, bodem pozorování pro zpracování nelokálního lokálním nebo nelineárního lineárním, Všeho – konkrétním.

Vnímání – je pohled ega, které, převádějíc neprožitelnou Nekonečnost do prožívané konečnosti, rodí vnímání času, místa, doby trvání, míry, pozice, formy, hranic i specifik.

Následující část: [Kapitola 2. Obnovení pozemského života](#)